

го уви съ шарената черга, завърза ушитъ му съ голѣмъ шалъ, качи се и той, прекръсти се, хвана юздитъ и шибна конетъ. Тъ полетѣха. Шейната хвъркна по снѣга като крилата. Скоро изкочиха вѣнъ отъ града. Полето се бѣлѣше и се сливаше съ далечнитъ бѣли планини. Снѣгъ не валѣше, но всичко бѣше затрупано, побѣлѣло. Пътътъ ед-вамъ се виждаше. Конетъ прѣхтѣха и тичаха. Шейната се плъзгаше по снѣга и щипѣше и тихо пѣеше.

Облацитъ прорѣдѣха. Слънцето се проврѣ за малко презъ облацитъ и свѣтна. Снѣгътъ заискрѣ. Чудни свѣтли искри заиграха по него, сѣкашъ той бѣше посипанъ съ милиони елмази, които блестѣха и ослѣпяваха очитъ. Дѣл-чо замижа, толкозъ силенъ бѣше блѣсъкътъ отъ снѣга.



Шейната хвърчеше. Звѣнчето весело пѣеше. Весело бѣше и въ душата на Дѣлчо, та и той запѣ тихо. Татко му се обърна, погледна го и му се усмихна. Дѣлчо запѣ по-високо. Пѣсенъта се понесе съ бѣли крила надъ бѣлото поле.

Ето показаха се баиритъ, задъ които е селото. Като се прехвърлятъ два — у дома сж. Слънцето се скри въ облацитъ. Почна да припада вечеренъ мракъ. Завалѣ новъ снѣгъ. Дѣлчо видѣ какъ конетъ побѣлѣха. Татко му сжщо побѣлѣ. А ето и той цѣлиятъ е бѣлъ, покритъ съ леки бѣли снѣжинки, толкозъ леки, че не се усѣщатъ дори. И колко сж красиви!